

La dona que va fugir

Títol original: *Domangchin yeoja* **Direcció i guió:** Hong Sang-soo **País:** Corea del Sud **Durada:** 77 min **Any:** 2020 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Kim Min-hee, Seo Young-hwa, Song Seon-mi, Kwon Hae-hyo, Lee Eun-mi, Ha Seong-guk **Música:** Hong Sang-soo **Fotografia:** Kim Sumin **Distribuïdora:** Capricci Cine **Estrena a Espanya:** 16/07/2021
Tots els públics
Versió original subtitulada en català

SINOPSI

Mentre el seu marit és de viatge de negocis, la Gamhee queda amb tres dones als afores de Seül. Primer visita dues amigues a casa seva i després es troba de casualitat una vella amiga en un cinema. Però qui és la dona que fuig? De què fuig i per què? (FilmAffinity)

CRÍTICA

Compte amb els galls

L'última pel·lícula de la prolífica filmografia de **Hong Sang-soo** arriba a Zabaltegi amb un Ós de Plata a millor director a la Berlinale. No és cap sorpresa pel que fa a un director que triomfa sempre en festivals. Una dona es retroba amb tres velles amigues que no veia des de feia molt de temps, i sense que s'explíciti gaire, el seu món interior es va agitant. L'estil personal hi és present i aquesta pel·lícula és igual però diferent de les altres.

Les seves obres solen estar plenes de rimes, a través d'estructures que s'escapen de la narració convencional. A vegades repeteix les situacions amb diferents matisos, altres vegades desordena les escenes i, en general, busca maneres de jugar amb diferents variacions d'una mateixa "melodia narrativa". En aquest cas, no hi ha res tan rupturista. La història es pot seguir de forma convencional, cronològica i sense repeticions com a tal. Això sí, de rimes n'hi ha. Són **petites coses, com la dificultat de pelar una poma** o qüestions més implicades en la història. Per exemple, els únics tres homes que apareixen a la pel·lícula, tenen una conversa amb una dona que surt d'una casa. Cadascuna en una història. La primera, la conversa sobre els gats, és un combat ferri dissimulat per la major de les educacions orientals. La segona, amb l'ex que ve a pidolar amor, es desenvolupa d'una manera molt més directa, més dura, més punyent i emocional. Més occidental. La tercera, però, té una mica de les dues, hi ha paraules clares però des de la moderació social. Tres homes. Tres lluites de poder. Tres intents del gall de marcar la seva posició a cops de bec.

Encara que aquesta és una pel·lícula en la qual, com deia, no hi ha elements de narrativa més "lliure", sí que hi ha una mica d'hermetisme, amb unes emocions que s'amaguen darrere de les paraules. En general, emocions relacionades amb la insatisfacció d'unes dones que, **per diferents motius, no acaben d'estar contentes amb les seves vides**. La protagonista desitja ser vegetariana mentre menja carn i té clarament comptes pendants del seu passat. La dona de la primera història diu que al camp amb prou feines té res a fer, alhora que recrimina de diverses maneres educades a la protagonista que ha passat bastant d'ella. La dona de la segona història es troba en complicades relacions amoroses. La dona de la tercera història no està contenta amb el seu matrimoni. La protagonista insisteix a repetir que mai abans s'havia separat del seu marit, com buscant un *feedback* en les seves interlocutores. En les respostes d'elles no hi ha més que les qüestions que els afecten a elles mateixes, és clar.

Els elements estètics del director hi són, encara que en aquest cas també més moderats. Els reenquadraments per zoom en calent, la bellesa de la vulgaritat urbana. Un gust pel color (meravellosos verds en aquest cas) sempre dissimulat amb una estudiada imatge de descuit. El seu cinema sempre sembla gravat des de la improvisació però només cal veure el llarguíssim pla que acaba amb el gat participant en l'escena per entendre que està treballat. **Aquesta vegada el descuit aparent no està tan emfatitzat** i no hi ha plans tan deliberadament lletjos i desordenats com en altres ocasions, però et planta tranquil·lament un pla de paisatge a través d'una molesta reixa. I qui ha deixat aquí aquest got horrible de McDonalds?

El món rural i la ciutat. El mar. Una visita a un cinema gairebé buit. L'artista. Les referències contínues a l'alcohol. Hong Sang-soo segueix amb els seus mateixos capricis i l'aficionat al seu cinema segueix mirant què és el que passa sota la superfície del mar.

lñaki Ortiz Gascón – elcontraplano.com